

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Rozs Attila ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Kecskésné dr. Horváth Erika ügyvéd által képviselt **I. r.** és dr. Lővei György ügyvéd által képviselt **II. r. alperesek** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Zala Megyei Bíróság 2008. január 8. napján kelt 3.P.21.927/2002/122. számú ítélete ellen a felperes 128., az I. r. alperes 126., 131. és a II. r. alperes által 127. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta az alábbi

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Az I. r. alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 2.750.000,- (Kettőmillió-hétszázötvenezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000,- (Egymillió) Ft másodfokú perköltséget, a II. r. alperes pedig ugyancsak 15 napon belül 50.000,- (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget köteles a felperesnek megfizetni.

Ezt meghaladóan viselik a felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 46.334.570,- Ft-ot és ennek 2002. július 1-től a kifizetésig járó késedelmi kamatát, továbbá 18.627.828,- Ft-nak 2002. július 1-től 2002. december 5-éig járó évi 11 %-os kamatát. Kötelezte a II. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.781.598,- Ft-ot és ennek 2002. december 5-től járó késedelmi kamatát. A fentieket meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.750.000,- Ft elsőfokú perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. r. alperesnek 15 napon belül 3 millió Ft elsőfokú perköltséget. Kimondta, hogy egyéb költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

A megyei bíróság az ítélete indokolásában megállapította, hogy a **Helység 1-i ...** hrsz-ú ingatlan tulajdonosa a felperes, az ingatlant **"A"** német állampolgár holtig tartó haszonélvezeti joga terheli. Az ingatlanon a főépület mellett ún. teaház létesült, melyre a jegyző 1996-ban fennmaradási és továbbépítési engedélyt adott. A teaházra vonatkozóan a haszonélvező és az I. r. alperes között vagyonszociális szerződés jött létre, melyben a felépítmény 65 millió Ft értékben, az értéktárgyak 3 millió Ft értékben, a háztartási ingóságok pedig 4 millió Ft értékben kerültek feltüntetésre. A bíróság megállapította, hogy sem a felperes, sem a haszonélvező nem tartózkodott életvitelszerűen az ingatlanban, utóbbi hozzájárult, hogy a II. r. alperes 2002. márciusában az ingatlan főépületében töltse szabadságát. Megkérte **"B"-t**, hogy a II. r. alperest engedje be a főépületbe.

"B" a bíróság megállapítása szerint a haszonélvező hozzájárulásával az ingatlanon lévő garázst vállalkozása céljára műhelyként használta, és abban az időszakban, amikor a II. r. alperes vendégként érkezett az ingatlanba, néhány napig a saját lakása felújításának idejére ott is lakott. A II. r. alperes 2002. március 29-én este 21 óra tájban érkezett meg barátnőjével, **"B"** beengedte őket, kulcsot adott részükre. A II. r. alperes körülbelül este 22 órakor **"B"** és a vele tartózkodó barátnőjét vacsorázni hívta. A vacsorát a teaházban rendezte, a teaház használatára sem **"B"** hozzájárulását nem kérte, sem pedig a haszonélvező nem jogosította fel. Oda úgy jutott be, hogy a főépületben található kulcsot elvette. A vacsora alatt a II. r. alperes a bárpulton elhelyezett több tucat alumíniumfoglalatú mécsessel világított. A vacsorát követően **"B"** a barátnőjét hazavitte, majd visszaérkezve fél 12 körül elbúcsúzott a II. r. alperestől és barátnőjétől. Távozását követően a II. r. alperes két petróleumlámpát helyezett el és gyújtott meg, majd a teaházban egyedül maradt és elaludt. Éjfél után arra ébredt, hogy az épület lángokban áll. A tűz következtében a teaház a benne tárolt értéktárgyakkal és ingóságokkal a pincészet kivételével teljesen megsemmisült.

A teaház újjáépítési költsége 2002. évi árakon az akkor hatályos ÁFA törvény szerinti 25 %-os ÁFA figyelembevételével 59.276.098,- Ft. A megsemmisült értéktárgyak értéke 3 millió Ft, míg a háztartási ingóságok értéke 2.638.300,- Ft, ekként a teljes kár összege 64.962.398,- Ft.

A bíróság megállapította, hogy az I. r. alperes a vagyonszociális szerződés alapján 2002. december 5-én 18.627.828,- Ft-ot fizetett ki, mely az I. r. alperes által elismert teljes kár 30 %-a. A bíróság megállapította, hogy az I. r. alperessel biztosítottként szerződést kötő haszonélvező a szerződésből eredő igényét a felperesre engedményezte.

Az ítélet jogi indokolása szerint a bíróságnak az I. r. alperessel szemben előterjesztett kereset elbírálásakor azt kellett vizsgálnia, hogy az I. r. alperes milyen mértékű kár megtérítésére köteles, illetve az alperes részben mentesül-e a szerződés teljesítése alól. A II. r. alperessel szembeni kereset tekintetében vizsgálni kellett, hogy a kártérítés általános szabályai szerint a II. r. alperes felel-e a kárért, van-e a kárnak olyan eleme, amelynek a megtérítésére az I. r. alperes a biztosítási szerződés alapján nem köteles, illetve a felperes és a II. r. alperes viszonyában kármegosztás alkalmazása indokolt-e és milyen mértékben. Rámutatott, hogy a II. r. alperes csak olyan mértékben kötelezhető a kár megtérítésére, amely mértékben az I. r. alperes biztosítási szerződés alapján fennálló fizetési kötelezettsége alapján a kár nem térül meg.

A bíróság a keletkezett kár összegét "C" szakértő szakvéleménye alapján határozta meg. Ezzel kapcsolatosan úgy foglalt állást, hogy az ÁFA összege nem hagyható figyelmen kívül a kártérítési összeg megállapításakor, hisz az I. r. alperes az épület újjáépítési költségét köteles megfizetni, az építési anyagok, illetőleg az építési munka után pedig az ÁFA törvény rendelkezéseiből következően ÁFA-t kell fizetni.

Az ingóságokban keletkezett kár összegét a felperes magasabban jelölte meg, mint azt az I. r. alperes elfogadta, a magasabb értékre vonatkozóan azonban bizonyítást nem indítványozott, így a megyei bíróság az I. r. alperes által nem vitatott összegben állapította meg a kár értékét.

Az első fokú bíróság sem a felperes és az I. r. alperes, sem a felperes és a II. r. alperes viszonyában nem látott lehetőséget kármegosztás alkalmazására. Megítélése szerint "B" nem minősült a biztosított vagyontárgyának kezelésével megbízott alkalmazottjának, illetőleg megbízottjának, ezért az ő magatartása vagy mulasztása az I. r. alperes mentesítéséhez nem vezethet. Bár őt a haszonélvező megbízta, hogy a II. r. alperest engedje be az ingatlanba, feladatai nem merítik ki a vagyontárgy kezelését, mely ennél jóval tágabb cselekvési kört feltételez.

A bíróság álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a biztosított jogellenes szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása, illetve kármegelőzési kötelezettségének szándékos vagy súlyosan gondatlan elmulasztása vezetett a káreseményhez. Ezt nem alapozza meg a használatba vételi engedély beszerzésének a hiánya, de az sem, hogy nem tiltotta meg a II. r. alperesnek a teaház használatát, illetve abban a nyílt láng vagy tűzveszélyes eszköz használatát. Kiemelte, hogy a biztosított a II. r. alperest csupán a főépület használatára jogosította fel.

A bíróság megítélése szerint a felperes és a II. r. alperes viszonyában nem a biztosítási szerződés rendelkezéseiből, hanem a Ptk. 340. § (1) és (2) bekezdéséből kiindulva kellett állást foglalni a kármegosztás alkalmazásáról. Mindazok a magatartások, illetve körülmények, amelyekre az I. r. alperes hivatkozott, a II. r. alperes tekintetében sem alapozzák meg a kármegosztást. A II. r. alperes teaház használatától, illetőleg tűzveszélyes eszközök használatától való eltiltásának a hiánya nem alapoz meg károsulti közrehatást. A tényállásból az állapítható meg, hogy a kár előidézője kizárólag a II. r. alperes súlyosan gondatlan magatartása volt: több tucat teamécsest és petróleumlámpákat használt, holott a felépítmény és a berendezési tárgyak túlnyomó része számára is felismerhetően fából készültek, a tűzveszélyes eszközöket felügyelet nélkül hagyta, elaludt. A tűzoltóság összefoglaló jelentése szerint a tűz oka egyértelműen az volt, hogy a bárpultra helyezett petróleumlámpa túlmelegedett, széthasadt és a benne lévő éghető folyadék a környezetét lángba borította.

Miután az épületben, illetőleg az ingóságokban keletkezett kár összege 64.962.398,- Ft-ban nyert megállapítást, az I. r. alperes ugyanakkor 2002. december 5-én 18.627.828,- Ft-ot megfizetett, a különbözet, tehát 46.334.570,- Ft és kamatai megfizetésére köteles az I. r. alperes a biztosítási szerződés és a Ptk. 536. § (1) bekezdése alapján. A szerződés szerint a teljesítési határidő nem a káresemény bekövetkezte, hanem az elbíráláshoz szükséges összes

irat biztosítóhoz való beérkezését követő 15. nap, ezért a kamatfizetési kötelezettség kezdőidőpontját a bíróság 2002. július 1-ében határozta meg.

Megalapozottnak ítélte a felperes keresetét az I. r. alperes által már megfizetett biztosítási összeg tekintetében 2002. július 1-től 2002. december 5-éig járó késedelmi kamat erejéig is.

A II. r. alperest a bíróság a kár azon hányadának megfizetésére kötelezte, melynek megfizetésére az I. r. alperes a szerződés alapján nem volt köteles. A II. r. alperes tekintetében a kártérítési fizetési kötelezettség teljesítési határideje a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján 2002. március 30., tehát a kár bekövetkezte, míg az I. r. alperes tekintetében a teljesítési határidő 2002. július 1. A két időpont közötti időszakra (91 késedelmi napra) a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján köteles a II. r. alperes a teljes kárösszeg után évi 11 % késedelmi kamatot megfizetni a Ptk. 339. § (1) bekezdésére figyelemmel. Az elsőfokú bíróság a lejárt kamat összegét 1.789.598,- Ft-ban határozta meg. Ennek és késedelmi kamatainak megfizetésére kötelezte a II. r. alperest.

A perköltség megállapítása tekintetében kiemelte, hogy a felperes az I. r. alperessel szemben túlnyomórészt pernyertes lett, míg a II. r. alperessel szemben túlnyomórészt eredménytelenül perelt. A pernyertesség-pervesztesség, valamint a kifejtett ügyvédi munka arányára figyelemmel határozta meg a felek által fizetendő elsőfokú perköltség összegét.

A felperes fellebbezésében kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését akként változtassa meg, hogy az I. r. alperes által a felperes részére fizetendő perköltség összegét 3.750.000,- Ft-ra emelje fel. Álláspontja szerint a perköltség meghatározásánál az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. § szerinti indokolási kötelezettségének. Tételezen nem jelölte meg, hogy a megállapított perköltség milyen részösszegekből áll. Hangsúlyozta, hogy az I. r. alperes lényegében teljesen pervesztésnek minősül. A felperes jogi képviseletével kapcsolatban felmerült költségeket jogszabályellenesen alacsony mértékben állapította meg a bíróság. A perköltség megállapításánál a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltak szerint kellett volna eljárni. A felperes 87 %-ban minősül pernyertesnek az I. r. alperessel szemben. A felperes 750.000,- Ft illetéket rótt le, 262.004,- Ft perköltséget számlával igazolt, jelentős összegű szakértői díjat előlegezett (240.000,- Ft). Mindemellett jogi képviselője már a per megindulása előtt jelentős képviseleti tevékenységet fejtett ki.

Az I. r. alperes fellebbezésében kérte az ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását. Kiemelte, hogy a biztosítási szerződés részét képező általános szerződési feltételek IV. rész 2. pontja értelmében a biztosított köteles az épületeit az építési szabványoknak, szabályoknak megfelelően építtetni és karbantartani. Megállapítható, hogy az építménynek használatbavételi engedélye nem volt, a felperes és a haszonélvező ennek ellenére használta a teaházat. A használatbavételi engedély hiánya azzal is együtt járt, hogy az érdekelt szervek, köztük a tűzvédelmi hatóság vizsgálatára nem kerülhetett sor, holott megállapítható, hogy az épület a tűzveszélyes anyagból való kialakítása mellett nem felelt meg a tűzmegeelőzési követelményeknek. Nem állt rendelkezésre működőképesnek tekinthető poroltó (27/1997. (IV. 10.) BM rendelet 4. § (2) bekezdés). Nem volt megfelelő az épületszerkezet lángmentesítés elleni impregnálása és

az elvárható tűzjelző és oltórendszer létesítésére sem került sor. A használatbavételi engedély beszerzésének elmulasztása tehát okozati összefüggésben áll a kár bekövetkeztével.

Az I. r. alperes fenntartotta korábbi álláspontját **"B"**, mint megbízott személyével kapcsolatosan is. Kiemelte, hogy a II. r. alperes ...országi biztosítójának helyszíni szemléjekor **"B"** házmesteri minőségben került feltüntetésre, az adatokat pedig a biztosított szolgáltatta. Az I. r. alperes által felkért **"D"** igazságügyi, tűzvédelmi szakértő véleménye is gondnoknak nevezi **"B"**. Arra lehet következtetni, hogy **"B"** nevezte így magát a helyszíneléskor. A tanúvallomások is alátámasztják, hogy a tulajdonos, illetőleg a biztosított távollétében **"B"** felügyelte az ingatlant, ellenőrizte annak állapotát. Erről ő maga is ilyen tartalommal nyilatkozott a Keszthelyi Városi Bíróságon tett tanúvallomásában. Mindezek alapján megvalósult a megyei bíróság által a vagyontárgy kezelőjéhez szükségesnek tartott tágabb cselekvési kör. Utalt még arra az I. r. alperes, hogy a Ptk. 478. § (1) bekezdés alapján díj nélkül is létrejöhet megbízási jogviszony és a megbízási díja egyéb, nem pénzbeni ellenszolgáltatással is teljesíthető.

A biztosított magatartása nem felelt meg a szerződéses feltételeknek, az ott írt követelményeknek nagyobb előrelátással, megbízottja irányában pedig részletes és egyértelmű utasítással tehetett volna eleget. **"B"**tól elvárható lett volna, hogy a vendégeket figyelmeztesse a nyílt láng használatának beszüntetésére, végső esetben telefonon értesítse a felperest az épületet veszélyeztető használatról, a 35/1996. (XII. 29.) BM rendelet 38. § (1) bekezdésében foglalt tilalom ellenére a biztosított megbízottja azonban semmit nem tett. A tilalmazott világítási mód mellett maga is az épületben tartózkodott, így a megbízottat is súlyos gondatlan magatartás terheli. Az általános szerződési feltételek és a Ptk. 556. § (1), (2) és (3) bekezdése értelmében az alperes helytállási kötelezettségére vonatkozó döntéskor a biztosított, továbbá a megbízottja önhibáját is megfelelően kellett volna értékelni és azt kármegosztás útján kifejezésre juttatni.

Az I. r. alperes kifejtette, hogy a felperes, mint a biztosítási jogviszonyból származó követelés jogosultja, nem állította helyre az épületet. A biztosító szolgáltatásának nem feltétele a helyreállítás, ebben az esetben azonban a felperesnek sincs adófizetési kötelezettsége az állammal szemben és nem történhet meg annak áthárítása a károsultra, ezért az ÁFA nem jelentkezhetsz költségként. A megyei bíróság tehát alaptalanul növelte a szakértői véleményben kimunkált helyreállítási költség összegét az általános forgalmi adóval. Az I. r. alperes utalt a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.21.342/2004/6. számú eseti döntésére, mely szerint nem lehet általános jelleggel az ÁFÁ-t a helyreállítási költség részének tekinteni.

A II. r. alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a vele szemben előterjesztett felperesi kereset elutasítását kérte. Kifogásolta, hogy a keresetben érvényesített kártérítési követeléssel szemben a bíróság a II. r. alperest önálló követelésként késedelmi kamat, mint tőke és ennek kamatai megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú bíróság sértette a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, a II. r. alperessel szembeni kereset nem késedelmi kamat megfizetésére irányult.

A biztosítási szerződés keretei között a felperes valamennyi kárát az I. r. alperes köteles megtéríteni. Ez az ítélet teljesítésével meg is történik, így a felperesnek a II. r. alperessel

szembeni kártérítési igénye elenyészik. A II. r. alperes a terhére megállapított kamatösszeg tekintetében a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján nem kötelezhető, hisz vétkessége nem áll fenn.

A járulékos követelés fő követeléssé válására a felperes keresetet nem terjesztett elő. A felperesnek a biztosítási szerződés megkötésével tudomásul kellett vennie, hogy a késedelmi kamatfizetési kötelezettség a szerződés szerinti időpontban áll be.

A II. r. alperessel szemben a felperes a keresetét 2003. szeptember 18-án terjesztette elő, így a tőkésített késedelmi kamat tekintetében késedelmi kamatot csupán a kereset benyújtásától kezdődően igényelhetne.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében vitatta a felperes azon álláspontját, hogy a perköltségről való rendelkezés során a Pp. 81. §. (2) bekezdésének rendelkezései lennének alkalmazandók, az irányadó (1) bekezdés alkalmazása mellett pedig a felperes által igényelt perköltség nem állapítható meg. Álláspontja szerint a felperes által peren kívül beszerezett szakvélemények költsége nem vehető figyelembe, hiszen azok a jogvita eldöntésénél figyelmen kívül maradtak. Az első fokú bíróság a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése szerint megállapítható munkadíjat a (6) bekezdés alapján mérsékelte.

A II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az I. r. alperes fellebbezésében foglaltakkal egybehangzóan fejtette ki álláspontját.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesek által támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése részben alapos, míg az I-II. r. alperesek fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. Döntését és annak indokait a per főtárgya tekintetében az ítéletábra az alábbiak kiemelése mellett osztotta.

Az I. r. alperes a biztosítási szerződésben vállalt kötelezettsége alól - részben vagy egészben - akkor mentesülhet, ha a biztosítási szerződés különös szabályainak - a Ptk. 556. § (1)-(3) bekezdésével összhangban álló - VIII/1. pontjában foglalt feltételek valamelyikét bizonyítja. A Ptk. 556. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel megállapítható, hogy mind a károkozás esetén, mind pedig a kármegelőzési kötelezettség elmulasztása esetén csupán a szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartás alapozhatja meg a biztosító részbeni vagy teljes mentesülését.

A használatbavételi engedély hiánya, a tűzmelegelőzési követelmények és "B" utasításokkal való ellátása körében az I. r. alperes által felhozott körülmények a helytállási kötelezettség alóli mentesülésnek nem szolgálnak alapjául. A jogszabályok - az építésügyi-, illetve a tűzrendészeti előírások - esetleges megsértése sem minősíthető önmagában olyan - a tűz bekövetkezésével közvetlen okozati összefüggésben álló - szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartásnak. Az egységes bírói gyakorlat szerint (BDT 2002.641.) a

mentesüléshez alapul szolgáló súlyosan gondatlan magatartásnak csupán a már-már szándékossággal határos, azt súroló (a magatartás, illetve mulasztás lehetséges következményeivel tisztában lévő, de azokkal szemben közömbös) és a káreseménnyel közvetlen okozati összefüggésben álló magatartások minősülhetnek. Ilyen magatartás a felperes, illetőleg a biztosított terhére nem állapítható meg. A kár bekövetkezte a peradatok szerint kizárólag a II. r. alperes felróható magatartásra vezethető vissza, arra, hogy a teaházban világításra mécseseket és petróleumlámpákat használt és elalvásával felügyelet nélkül hagyta azokat.

Osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját is, hogy **"B"** nem tekinthető a vagyontárgy kezelésével megbízott személynek. A biztosítottal való kapcsolatát, az ingatlan használatával kapcsolatos körülményeket, a tanúvallomások helyesen mérlegelve az állapítható meg, hogy a távollakó biztosított és **"B"** kölcsönösen szívességet gyakoroltak egymással szemben. Utóbbi ennek keretében időközönként ellenőrizte az ingatlant és eseti megbízás alapján a II. r. alperest beengedte a főépületbe. Ebbéli minőségében nem tekinthető a vagyontárgy, tehát a biztosított ingatlanának kezelésével megbízott személynek. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, a vagyontárgy kezelésével megbízott személy tevékenysége a fentieknél tágabb cselekvési kört ölel fel és feltételez.

A fentiek szerint tehát alaptalan az I. r. alperesnek a kármegosztás alkalmazására irányuló fellebbezési kérelme.

Nem osztotta az ítéletábra az ÁFA mértékének a kár megállapítása során való figyelmen kívül hagyására irányuló I. r. alperesi fellebbezést sem.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni- és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez és kiküszöböléséhez szükséges.

A vagyonbiztosítás különös feltételei VII/4.1. pontja szerint az épületek esetében a károk káridőponti új értéken számított helyreállítási költségeit köteles az I. r. alperes megtéríteni.

A biztosító szolgáltatásának nem feltétele, hogy a biztosított az épületet ténylegesen újjáépítse, a biztosítási szerződésben olyan biztosítási összeg megfizetésére vállalt kötelezettséget, mely az épület újjáépítésének költségeit fedezi.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen mutatott rá arra, hogy az építési anyagok, illetőleg az építési munka után az ÁFA törvény rendelkezéseiből következően ÁFÁ-t kell fizetni. Az újjáépítés, az újjáépítés költsége tehát az ÁFÁ-val növelt összeg. Az I. r. alperes által hivatkozott eseti döntésben foglaltak az alapjául szolgáló tényállás különbözőségére tekintettel sem lehetnek irányadóak jelen perben, hiszen abban az esetben a helyreállítás megtörtént, a jogosult a helyreállítás tényleges költségét követelte a biztosítótól, ugyanakkor ÁFA fizetését nem tudta igazolni.

Megalapozott az elsőfokú ítéletnek a II. r. alperest marasztaló rendelkezése is. A P.21.373/2003/1. szám alatt előterjesztett keresetében a felperes előadta, hogy a II. r. alperessel szemben a meg nem térült kára iránt érvényesít követelést, a II. r. alperes 2002. március 30-ától késedelembe van, erre tekintettel kérte a kár és késedelmi kamata

megfizetésére kötelezését. Helyesen foglalt állást tehát az elsőfokú bíróság akként, hogy a II. r. alperessel szemben előterjesztett felperesi kereseti kérelem mindazon kárnak a megfizetésére irányuló igényt magában foglalja, amely az I. r. alperessel kötött biztosítási szerződés alapján nem térül meg. A II. r. alperes tehát mindazon kár megfizetésére köteles, amelynek megtérítésére az I. r. alperes a biztosítási szerződés alapján nem kötelezhető. A követelés esedékessége, a kár bekövetkezte a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján 2002. március 30. A felperes ekkortól kezdődően követelheti a kárát, az ezt követő időszakra a károkozó késedelembe van. Miután a biztosító fizetési kötelezettségének esedékessége a biztosítási szerződés megfelelő értelmezésével csak 2002. július 1. napjával állt be, a két időpont közti időszakra, tehát az I. r. alperes, mint biztosító kötelezettsége által le nem fedett késedelem időszakára a II. r. alperes köteles az ítéletben foglaltak szerint megfizetni a késedelmi kamatból álló kárösszeget és annak kamatait.

A felperes fellebbezésében a javára megállapított perköltség mértékét támadta. Az ítélet tábla nem tartotta megalapozottnak azt a felperesi jogi álláspontot, hogy a perköltség meghatározása során a Pp. 81. § (2) bekezdésének szabályai az irányadóak, ugyanis jelen perben a kártérítés mértéke nem mérlegelés útján volt meghatározható, a perben tehát a Pp. 81. § (1) bekezdés rendelkezései az alkalmazandóak. Ennek megfelelően a felperesnek járó perköltség összegét a pervesztesség és pernyertesség aránya, az elsőfokú eljárás során a felek által előlegezett költségek, valamint a jogi képviselők által kifejtett munka figyelembevételével kell meghatározni. A felperes az I. r. alperessel szemben 87 %-ban minősült pernyertesnek. Ilyen arányban követelheti tehát az I. r. alperestől a lerótt kereseti illetéket, az előlegezett szakértői díjat és az egyéb felmerült költségeit, továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint megállapítható ügyvédi munkadíjat. Utóbbi tekintetében az ítélet tábla megalapozottnak ítélte a felperes fellebbezését: a per megindulása előtt kifejtett jelentős jogi képviseleti tevékenységre, továbbá a perbeli képviseleti tevékenység mennyiségére és minőségére figyelemmel nem indokolt a rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontjában foglaltak szerint megállapítható munkadíj pernyertességgel arányos összegének a 3. § (6) bekezdése szerinti leszállítása.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletnek a megfellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta, ugyanakkor a második fordulat alapján az I. r. alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét felemelte. A rendelkező részben megállapított összeg az ÁFÁ-t is magában foglaló 1.600.000,- Ft elsőfokú ügyvédi munkadíjból, továbbá 1.150.000,- Ft egyéb perköltségből áll.

A felperes fellebbezése részben vezetett eredményre, a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján viselni tartozik az általa lerótt illeték felét, ugyanakkor az I. r. alperes köteles e körben a felperesnek 60.000,- Ft fellebbezési illeték megfizetésére.

Az I. r. alperes eredménytelenül fellebbezett, a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján viselni köteles az általa lerótt eljárási illetéket, továbbá köteles megfizetni a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján ÁFÁ-val együtt 940.000,- Ft-ban megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget. A

kifejtettekre figyelemmel tehát az I. r. alperes mindösszesen 1.000.000,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére köteles a felperes javára.

A II. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a lerótt fellebbezési illetéket viselni köteles, ugyanakkor tartozik megfizetni a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése szerint az ÁFÁ-val együtt 50.000,- Ft-ban megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Győr, 2009. április 6. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.. Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Kiadó: